2. další výrok odmítající nové rozhodnutí v cestě obnovy řízení.

Pokud se týče výroku prvého, namítá stížnost, doznávajíc, že byly stěžující si straně doručeny výměry zemského úřadu zamítající nárok na důchod vdovský a sirotčí buď koncem roku 1925 nebo počátkem roku 1926, že proti zamítavým výměrům těmto podala stěžovatelka včas odvolání dne 27. února 1926 na zemský úřad v Bratislavě prostřednictvím tajemníka Fázika v Nitře, jemuž odevzdala 100 Kč na ulici, aby stížnost podal a dle ujištění Faziky byla taková stížnost včas podána.

Výtky takové však stěžovatelka v řízení správním vůbec nevznesla, obmeziviši se v odvolání k ministerstvu proti výměru zemského úřadu ze dne 7. dubna 1927, který výslovně odkázal na právní moc rozhodnutí z 2. prosince 192., na jedinou námitku, že smrt manželova nastala následkem válečné služby.

Pokud tedy stížnost brojí proti tomu, že žalovaný řad odvolání zamítl, odvolávaje se na právní moc rozhodnutí z 2. prosince 1925, odpírajících důchod vdovský a sirotčí tvrzením, že rozhodnutí ta právní moci nenabyla, ježto proti nim bylo včas podáno odvolání, je brojení to novotou nepřípustnou dle §§ 5 a 6. zákona o správním soudu. I bylo stížnost v tomto směru odmítnouti.

Proti výroku druhému, že není podmínek pro obnovu řízení, neobsahuje stížnost vůbec stížnostních bodů, když**ž**tě se v ní ani netvrdí, že by stěžovatelka uváděla v nějakém svém pozdějším podání takové nové okolnosti, které by ji opravňovaly žádati změnu pravoplatných rozhodnutí z 2. prosince 1925.

Bylo proto stížnost odmítnouti.

Pro přísudek útrat stížnosti proti zemskému úřadu v Bratislavě není zákonného podkladu (srov. § 40, zákona o správním soudě a contrario).

(Nález nejvyššího správního soudu ze dne 24. září 1928, č. j. 16127/27.)

---

§ 19/2. pož. zák. — Nárok na odbytné vdovy, jež se znovu provdala.

Výměrem zemského úřadu pro péči o válečné poškozence pro Slovensko v Bratislavě ze dne 26. listopadu 1926, č. j. 205525/II-1926, nebyl stěžovatelce přiznán důchod vdovský ode dne 1. ledna 1926, poněvadž bylo konaným šetřením zjištěno, že v roce 1926 činil příjem její z trafiky od 1. ledna do 31. srpna 1926 celkem Kč 9.779.10, a že se dne 3. března 1926 znovu provdala.

Válečný poškozenec, jemuž byla udělena trafika, má nárok na důchod pouze tenkrát a potud, když a pokud příjem z tohoto podniku nepřevyšuje o 100% požitků, jež by mu jednak dle zákona o požitcích válečných poškozenců příslušely (§ 4. zákona). Poněvadž se jí tímto nepřiznává důchod, nepřísluší jí ani odbytné ve smyslu prvého odstavce §u 19. zákona a vládního nařízení ze dne 7. prosince 1922, č. 363 Sb. z. a n., poněvadž v době znovuprovdání neměla nároku na důchod válečných poškozenců.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 22. února 1927, č. j. 5891-V/1 a-27, zamítlo ministerstvo sociální péče stížnost strany do hořejšího výměru zemského úřadu, pokud jím stěžovatelce vdovské odbytné nebylo přiznáno, a potvrdilo napadený výměr.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud:

Směrodatným pro rozhodnutí sporné otázky je předpis §u 19, odst. 1, zákona o požitcích válečných poškozenců, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona č. 39 Sb. z. a n., ve spojení s §em 4. citovaného zákona.

V §u 19. se stanoví, že provdá-li se vdova, požívající důchodu vdovského, pozbývá tohoto důchodu, obdrží však odbytné v trojnásobné výši ročního důchodu.

Je tedy předpokladem nároku na odbytné, aby vdova v době opětného provdání požívala důchodu vdovského, pokud se týče, aby v době té příslušel jí nárok na důchod takový.

Stěžovatelka spatřuje nezákonnost naříkaného rozhodnutí v tom, že žalovaný úřad neprávem usoudil, že v době provdání nepříslušel jí nárok na důchod. Podle názoru stěžovatelky užívala tato důchodu ve formě trafiční licence, válečná její podpora se změnila jen ve vnější formě.

Tento názor, který pokládá udělení trafiky jen za zvláštní formu, ve které se válečnému poškozenci poskytuje důchod, nemá však opory v zákoně, jak tomu svědčí znění odst. 1, §u 4, cit. zákona.

V předpisu tom se praví, že válečný poškozenec, jemuž byla udělena trafika, má nárok na důchod jen tenkrát a potud, když a pokud příjem z tohoto podniku nepřevyšuje o 100% požitků, jež by mu jinak podle zákona příslušely. Z textace této jasně plyne, že udělení trafiky za určitých předpokladů tam vytčených vylučuje nárok na důchod podobně, jak jest tomu v případech, kde válečný poškozenec požívá příjmů z požitků pensijních nebo zaopatřovacích, jaké má na zřeteli další věta prvého odstavce §u 4 nebo příjmu ze služebního poměru, vytčeného v 2. odst. §u 4 nebo konečně převyšují-li příjmy válečného poškozence hranici příjmovou s připočtením případných požitků po rozumu §u 2. cit. zák.

Udělení trafiky nelze proto vůbec stotožňovati s pojmem důchodu válečných poškozenců, jak se stížnost mylně domnívá.

Proto také ustanovuje prováděcí vládní nařízení ze dne 7. prosince 1922, č. 363 Sb. z. a n., výslovně v odst. 2., k §u 19, že byla-li vdova vyloučena z nároku na důchod vdovský, na př. použitím ustanovení §§ 2, 3 nebo 4 zákona, nemá po provdání nároku na odbytné.

V daném případě je nesporno, že v době provdání, to jest dne 3. března 1926, vůbec nepožívala stěžovatelka důchodu vdovského a že v té době pouze měla trafiku, která jí byla udělena dne 9. srpna 1924. Pokud se týče výnosu z trafiky té, nevzala stěžovatelka vůbec v odpor zjištění žalovaného úřadu, že v době od 1. ledna 1926 do 28. srpna 1926, kdy jí trafika byla odňata, výnos ten obnášel 9.779.10 Kč, převýšiv o 100% zvýšené požitky, jež by stěžovatelce jinak příslušely. Z tohoto zjištění úřadu, z něhož musí nejvyšší správní soud vycházeti, vyplývá, že po rozumu §u 4, odst. 1, zákona nepříslušel stěžovatelce v době provdání nárok na důchod vdovský.

Dospěl-li žalovaný úřad k závěru, že v důsledku toho nemá stěžovatelka nároku na odbytné po rozumu §u 19 zákona, nelze ve výroku tom shledati nezákonnost.

Z úvah těchto se také podává, že mylným jest i názor stížnosti, že okamžikem, kdy jí byla trafika odňata — což se stalo v daném případě teprve 28. srpna 1926 — obživl původně jí poukázaný důchod, čímž jí prý vznikl nárok na odbytné.

Směrodatným pro posouzení nároku na odbytné jest, jak bylo shora zdůrazněno, den provdání vdovy, to jest den 3. března 1926, takže skutečnosti později nastalé nemohou býti vzaty v úvahu.

Byla proto stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

(Nález nejvyššího správního soudu ze dne 25. října 1928, č. 28166/28.)

Ochrana zaměstnaných.

(Sděluje odborový rada Fr. Benáček.)

K výkladu zákona o 8hodinové době pracovní ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n. (Předpis zákona č. 91/1918 Sb. z. a n. o zákazu noční práce, právě tak, jako ustanovení tohoto zákona o maximální pracovní době 8hodinné, jsou myšleny toliko na práce osob